



Είναι πλέον εμπειρικά διαπιστωμένο πως κάθε φορά που το σύστημα κυριαρχίας κλυδωνίζεται από τριγμούς, αυτό σε καμία περίπτωση δεν υποδηλώνει την επικείμενη κατάρρευσή του αλλά αντίθετα υποδηλώνει μάλλον την αναπροσαρμογή του στις ιδιαιτερότητες του νέου σκηνικού. Η πρόσφατη οικονομική κρίση δεν αναγγέλλει επομένως το τέλος του καπιταλιστικού συστήματος κυριαρχίας αλλά αντίθετα την αναπροσαρμογή του σε διεθνή κλίμακα.

**αντιεξουσιαστικό
στέκι παντείου**

στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου | stekipanteios.espiv.net

Όπως λοιπόν το σύστημα κυριαρχίας λειτουργεί αλληλένδετα και παγκοσμιοποιημένα, έτσι και οι σχεδιασμοί των κυρίαρχων δεν μπορούν παρά να έχουν αντίστοιχη στόχευση. Εξού και ότι το ενδιαφέρον για την Ελλάδα και την κρίση χρέους σε αυτήν δεν είχε να κάνει με τη συμπάθεια των κυρίαρχων προς τη χώρα και τους μαστιζόμενους από την ανέχεια ανθρώπους της, αλλά με την πρόληψη του αρνητικού αντίκτυπου που θα προκαλούσε – και έχει ήδη εν μέρει προκαλέσει – στους εξουσιαστικούς τους σχεδιασμούς. Οι φανφαρονικές διακηρύξεις των πρώτων χρόνων της Ε.Ε. φαίνονται φρούδες τώρα που το ευρωπαϊκό αυτό εγχείρημα υφίσταται δομικούς τριγμούς. Και η εμπιστοσύνη των κυρίαρχων σε παραδοσιακούς πολιτικούς φορείς και διαδικασίες δεν θα μπορούσε να είναι αμέριστη. Αντίθετα, η επιβολή νέων κυβερνητικών σχηματισμών, όχι παραδοσιακά πολιτικών, που θα υπόκεινται ακόμη λιγότερο στο δημοκρατικό έλεγχο θα μπορούσε να εγγυηθεί με μεγαλύτερη σιγουριά την ασφάλεια και τη σταθερότητα των σχεδιασμών τους.

Αυτό έγινε τόσο στην Ελλάδα με την επιβολή στην κοινωνία της κυβέρνησης Παπαδήμου όσο και στην Ιταλία με την κυβέρνηση Μόντι. Οι κυβερνήσεις αυτού του τύπου αποδεικνύεται να είναι η ασφαλέστερη εγγύηση για τη διασφάλιση των εξουσιαστικών μεθοδεύσεων και την ένταση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, χωρίς οι άνθρωποι να μπορούν να ασκήσουν, έστω και τυπικά, οποιονδήποτε έλεγχο σε αυτές. Ούτε η κυβέρνηση Παπαδήμου ούτε η κυβέρνηση Μόντι βγήκαν μέσα από εκλογές... και οπωσδήποτε δεν έχουν το φόβο να φθαρούν πολιτικά. Το φαινόμενο πολιτικό να κάνουν πίσω ή να αλλάζουν νομοσχέδια μέσα σε 24 ώρες για την αποφυγή του πολιτικού κόστους, ανήκει για τα καλά στο παρελθόν. Πλέον, όλο και πιο συχνά, αν κάποιοι πολιτικοί δεν είναι ικανοί να

υλοποιούν τα σχέδια της κυριαρχίας θα απομακρύνονται πάραυτα και τη θέση τους θα αναλαμβάνουν πιστά και άξια στελέχη της. «Κυβερνήσεις Goldman Sachs» όπως το ομολογούν ακόμα και οι αστοί δημοσιογράφοι.

Η τρέχουσα οικονομική κρίση λοιπόν, δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση το τέλος του συστήματος κυριαρχίας αλλά αντίθετα την αναπροσαρμογή του. Όταν όμως το σύστημα κυριαρχίας αναπροσαρμόζεται, γίνεται περισσότερο επιθετικό και αμείλικτο για την πλειοψηφία της κοινωνίας. Η τρέχουσα οικονομική κρίση δεν επέφερε ριζικές αλλαγές μόνο στο πολιτικό σκηνικό αλλά και στο κοινωνικό. Η κυριαρχία επιβάλλει σήμερα επαχθείς όρους και πολιτική σκληρής λιτότητας και κάθε φορά με διλήμματα εκβιαστικά ώστε οι άνθρωποι να εγκλωβίζονται μέσα σε αυτά. Οικονομικά βάρη που έρχονται να κάνουν δυσβάστακτη τη ζωή των ανθρώπων. Χιλιάδες οικογένειες να βλέπουν τον οικογενειακό προϋπολογισμό τους να επιβαρύνεται ακόμη περισσότερο, δεκάδες άνεργοι στοιβαγμένοι στην ουρά έξω από τα τοπικά γραφεία του ΟΑΕΔ, συνταξιούχοι να περιμένουν στο δρόμο από τα ξημερώματα για μια σύνταξη των 300 ευρώ, μετανάστες γκετοποιημένοι σε υποβαθμισμένες περιοχές, περιστατικά αυτοκτονιών δεκάδων συνανθρώπων μας λόγω οικονομικών δυσχερειών που έχουν αυξηθεί κατακόρυφα τον τελευταίο χρόνο, είναι οι εικόνες που συνθέτουν το παζλ της δεινής κατάστασης που έχει επιβληθεί από την κυριαρχία και που είναι κυνικό και μόνο να το περιγράψουμε.

Και όταν λέμε κυρίαρχους, προφανώς δεν αναφερόμαστε μονάχα στους ξένους τοποτηρητές και στα θεσμικά όργανα της Ε.Ε., πόσο μάλλον στους Αμερικάνους, τους Εβραίους και τους εκάστοτε